

Liefde heeft ... een natte neus

Het is kwart voor 4 als de deurbel gaat. Via mijn handy maak ik contact met de intercom. Ik vraag voor wie ik open kan doen. Als ik de vertrouwde stem van mijn collega hoor, weet ik dat het goed volk is. Dus doe ik op afstand de voordeur van het slot. Zodra de deur open gaat, hoor ik een heel vertrouwd geluid: trippel, trippel, trippel, trippel ...

Eén van onze bewoners is nieuwsgierig geworden naar wie ik zojuist heb binnen gelaten en ze kijkt de gang in. Direct gaan haar ogen stralen en verschijnt er een brede lach op haar gezicht. Hey, zegt ze, terwijl ze haar hand al uitsteekt.

Kind aan huis

Direct wordt ze enthousiast begroet door Misty, de Jack Russell van mijn collega, een heel graag geziene gast op de woning. Kind aan huis zullen we maar zeggen, want iedere keer als mijn collega komt werken, komt Misty mee. Dit doen ze al jaren zo, hierdoor kent ze alle bewoners en ze is ook zeer geliefd bij iedereen.

Op de woning heeft ze een eigen mandje bij de kachel en boven het bed van één van de bewoners hangt zelfs een grote foto van haar!

Hulpmiddel

Misty is van alle markten thuis en mijn collega zet haar regelmatig in als hulpmiddel bij onrustige of verdrietige bewoners. De aanwezigheid van zo'n lief klein hondje doet wonderen.

Zoals bij een bewoner die soms veel onrust heeft en daardoor steeds de drive heeft om te gaan lopen. Samen een rondje doen met Misty doet haar op dat moment goed. Ze had vroeger een hond, dus ze is vertrouwd met het lopen met de hond. Zodra ze buiten loopt verschijnt een erg ontspannen uitdrukking op haar gezicht, terwijl er 5 minuten daarvoor alleen maar spanning in haar lijf zat.

Heel vertrouwd

Of de keer dat ze zo onrustig was dat ze steeds uit bed kwam, toen kwam Misty even op de dekens liggen. Heel vertrouwd sloeg ze haar arm om haar heen en begon haar zachtjes te aaien. Zo kwam ze langzaam tot rust.

De aanwezigheid van zo'n lief klein hondje doet wonderen.

Dat Misty een bekendheid is binnen ons verpleeghuis werd mij vorig jaar duidelijk. Ik werkte een avondje op een andere woning, het was heerlijk weer en we zaten nog lang buiten op het terras. Om half 6 schoven we aan tafel voor de warme maaltijd, de bewoners genoten van het eten.

Bord niet leeg

Maar één ding viel me toch steeds op. Meerdere bewoners aten hun bord net niet helemaal leeg. Zou het hun toevallig toch niet zo smaken? Of hadden ze misschien vanmiddag te veel gesnoept? Toen ik aan een meneer vroeg of hij vol zat, omdat er nog wat op zijn bord lag, zei hij: 'Ik bewaar altijd een stukje vlees voor het hondje, die komt altijd even kijken na het eten ...'

Anne Hazen
persoonlijk begeleider IG